

ЖОРЖЪ.О,идеята е великолепна!

РОМАНОВЪ.Но ние се забравихме,господа.Наздраве!

ПОПОВЪ.Наздраве,за младитѣ.

ПРЕДСЕД.Наздраве за завърналия се.Момко,тази фабрика е издигната на плещитѣ на вашия баща и Инж.Романавъ.Ние искаме отъ васъ—нашитѣ синове,да я запазите, да удвоите това,което ние направихме.Не е мъчно.Трѣбва да бъдете малко умни и никакъ не сантиментални.Останалото е лесно.

РОМАНОВЪ.И за ваше здраве,г.председателъ,—двигателя на фабриката!За здравето на всички./смѣе се/ И за моите бжбреци...

ЕЛЕНА.Пардонъ,азъ съвсѣмъ забравихъ,че не биваше да ви поднасямъ ликьоръ.

РОМАНОВЪ.Нищо госпожо,сега е екстренъ случай.

ПРЕДСЕД.Трѣбва да спазвате предписанията.

ЖОРЖЪ.Наистина,г.Романовъ,защо не вземете мърки? Вие имате пари,защо не се лѣкувате при специалистъ?

РОМАНОВЪ.А кждѣ е времето,времето еждѣ е?

АНДРЕЙ.Мисля,че който има пари,има и време.

РОМАНОВЪ.Теоритически е така.Но практически—работата стои малко по иначе.

АНДРЕЙ.Защо?

РОМАНОВЪ.Защото,днеска ще се случи нещо,утрѣ д друго,и време все не остава.Напримѣръ,тази сутринъ нѣкакъвъ кашъ замотава некой си...Кой е отговоренъ?—азъ
Кой ще